

מה אומר הפול?

סיפור גרוזיני

חי פעם צאר אכזר. מדי יום הוא העלה לגרדום לפחות אדם אחד. ועשה זאת בעורמה - אם אדם לא מצא חן בעיניו חד לו חידה, וכזו שלא הייתה כל תשובה עליה. ואז היה לצאר תירוץ טוב להוציא את אדם להורג.

פעם החליט הצאר להתפטר משום מה מהווזיר שלו. קרא לו אליו ושאל: "אמור לי וזיר - מה אומר הפול כשהוא רותח ורוחש בסיר? וענה לי כי אחרת ראשך ייפול מכתפיים!" ובעצמו חושב "איך הוא יוכל לענות על

שאלה כזו?"

הווזיר נבהל. הוא הכיר את הצאר היטב וידע שאם לא יצליח לתת תשובה כפי שרוצה הצאר, סופו כבר בטוח. אך הוא היה איש נבון והחליט לנסות למשוך את הזמן.

"תן לי זמן שלושה ימים " ענה "ואביא לך את התשובה".
הצאר הסכים.

הווזיר יצא מהעיר והלך בדרך. הוא קיווה - אולי ימצא מישהו שייתן לו תשובה נבונה.

הלך כך ופגש באיכר שחזר ברגל לכפרו.
"ברוך ההולך!"
"ברוך העובר!"

תביא רגל. על שלוש רגליים קל יותר
יהיה ללכת."



"מה אתך!" עונה לו האיכר "אדם נולד
עם שתי רגליים, מאין אקח לך רגל
שלישית!"
הווזיר לא ענה. הלכו הלאה. עברו ליד

"נלך ביחד?"
"הבה נלך!"
הלכו ביחד, דרך הייתה עוד ארוכה, יום
חם, התעייפו.
אמר הווזיר:
"קשה וארוכה הדרך לפנינו, אז אולי או
שאני אשא אתך או אתה אותי? יהיה קל
יותר ללכת."
"מה אתך? מה אתך? אני בקושי סוחב
רגליים" עונה האיכר "איך אוכל לשאת
אתך?"
הווזיר לא אמר דבר. הלכו הלאה. עברו
עוד כברת דרך והגיעו ליער.
אמר הווזיר:
"לך ליער ותביא לך רגל אחת וגם לי

שדה חיטה, תבואה בשלה, מוכנה
לקציר, רוחשת ברוח, ממש נעים לראות.
שואל הווזיר:
"מה תגיד – אכלו כבר את השדה או עוד
לא אכלו?"
"אישי הטוב" עונה לו האיכר "אינך רואה
בעצמך? צריך עוד לקצור את השדה,
לדוש ולטחון. איך יכול להיות שאכלו
אותו כבר?"
שוב לא ענה הווזיר והם המשיכו ללכת.
כך הלכו עד שהגיעו לכפר בו חי האיכר.
הוא הזמין את הווזיר אליו הביתה, שם
קיבלו אותו יפה ובכבוד, האכילו והשקו
ואחר כך הכינו לו משכב נוח ללילה.
הווזיר נשכב אך עוד לא נרדם ושמע איך

בתו של האיכר שואלת את אביה:
"מי האיש הזה?"
עונה לה אבא:
"זה הווזיר של הצאר. הלכתי אתו והוא
שאל אותי בדרך שאלות מוזרות ביותר.
נראה
שהוא טיפש גמור."
והווזיר לא ישן אלא שומע הכל.
"ומה הוא שאל אתך?" שואלת הבת.
"הלכנו, התעייפנו, והוא אומר: 'ראה,
התעייפנו. אז אולי אני אשא אתך או
אתה אותי?'"
"ומה ענית לו?"
"מה את שואלת? סירבתי. בעצמי בקושי
גררתי את רגליי ועוד לסחוב אותו! וכך

גם עניתי."

"אבל שמע, אבא, מה הוא רצה להגיד
לך: 'או שאתה תספר לי משהו או אני



אספר לך. כך יעבור הזמן ולא נרגיש
בעייפות'."

"אבל אחר כך, כשעברנו ליד יער, אמר:
'הרגליים שלנו עייפות. לך ליער ותביא
לנו רגל שלישית'."

"ומה ענית?"

"מה עניתי? 'נוצרנו עם שתי רגליים, איך
אוכל להשיג רגל שלישית!'"

"לא כך היית צריך לענות, אבא. הוא
אמר לך: 'לך ותביא לנו מקלות. נוכל
להישען עליהן ויהיה לנו קל יותר ללכת'.
והוזיר שומע הכל.

"ובכפר אחד" אומר אבא "ראינו שדה
חיטה לא קצור, והוא שואל אותי האם
השדה נאכל כבר או לא נאכל. ברור
שהוא טיפש."

"לשווא אתה אומר כך, אבא" עונה הבת
"אולי איכר עני נתן לאדון את השדה
כערבות, ואת הכסף שקיבל אכל כבר
מזמן, עוד באביב."

הווזיר שמע באיזו תבונה הנערה
מפרשת את השאלות שלו וחשב: "אולי
היא תצליח גם לסביר לי את השאלה של
הצאר." ולמחרת בבוקר אמר לבעל
הבית:
"תביא את בתך הנה. אני רוצה לשאול
אותה שאלה אחת."
בעל הבית הביא את בתה אל הווזיר וזה
אומר:
"את, כנראה, נבונה מאוד. אולי תעני לי
על שאלה אחת: 'מה אומר הפול כשהוא
רותח ורוחש בסיר'?"
והנערה שאלה:
"ומי זה, הווזיר, ששאל אתך?"
"הצאר שאל" ענה הוזיר.

"אז אענה לצאר בעצמי" ענתה הנערה.
והם הלכו למשכנו של הצאר.
הצאר ראה את הווזיר כבר מרחוק
וצועק:
"עברו כבר שלושה ימים! ענה: מה אומר
הפול כשהוא רותח ורוחש בסיר?"
הנערה יצאה קדימה ואומרת:
"כשפול רותח בסיר הוא אומר לאש:
'לאט לך, מספיק, אל תשרפי אותי,
האש, כי אגלוש מהסיר ואכבה אתך'."
הצאר המאוכזב שמע, התפקע מרוב
כעס ומת במקום.